

Velespoštovani gospod Doropoljski!

Prvič Vam pišem pisemce, ker bi se rad seznanil z Vami. Jako rad čitam »Zvonček«. Posebno mi ugajajo pisemca v Vašem kotičku. Sedaj obiskujem IV. razred 1. oddelka ormoške okoliške ljudske šole. Najbolj me veseli risanje. Drugo leto pa grem v Maribor v realko.

Presrčno Vas pozdravlja

Domician Serajnik,
učenec IV. razr. ormoške okoliške ljud. šole.

Odgovor:

Ljubi Domician!

Tako se krog mojih ljubih koticarjev vedno množi; žal samo, da ne moremo tesnega koticika bolj razširiti. Pa bi se dalo storiti tudi to, ako bi se namreč število »Zvončkovih« naročnikov pomnožilo — podvojilo. Misliš li, da je to nemogoče? Treba je med prijatelji in znanci malo positnariti, da sežejo v žep po tistih ubogih 5 K, in — glej! — naš namen bi bil dosežen! Stori tudi Ti svojo dolžnost! Oglasi se iz Maribora!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Vljudno Vam naznanjam, da hodim v III. razred šišenske šole. Imam dobrega gospoda učitelja, ki se piše Ivan Petrič. Učim se dobro, v prihodnje se bom pa še bolj. Nemščina mi gre bolj težko. Računstvo in slovensko mi gre dobro. Pianje in risanje hočem izboljšati. Ko dovršim ljudsko šolo, pojdem v gimnazijo.

Srčno Vas pozdravlja

Ivan Puppis,
učenec III. a razreda v Sp. Šiški.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Sedaj si pač že končal 3. razred in se pripravljáš na korak naprej. Nadejam se, da ostaneš zvest svoji obljudi pa da v pri-

hodnjem šolskem letu izpolniš vse, kar obljubljaš glede izboljšanja. Ostani vedno in povsod mož-beseda!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Slišal sem, da radi sprejemate otroška pisemca. Tudi jaz Vam hočem nekaj pisati: Vrabec je našel na cesti srebrnjak. Hoče ga nesti v svoje gnezdo. A ni ga mogel. Kje bi dobil svoje moči? Gre po svojo mater, a ona mu odvrne, da nima časa. In še današnji vprašuje vrabec, čigav je srebrnjak.

Vas pozdravlja

Josip Korban, učenec v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Ti presneti vrabec! Veš kaj? Pojdi mu povedat, naj nese srebrnjak nazaj, kjer ga je dobil, da mu tuje blago ne oteži vesti! Ali pa naj pove, kje sedaj stanuje, da pride srebrnjak iskat tisti, ki ga je izgubil. Več kot srebro je vredno poštenje.

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Oprostite, da Vas zopet nadlegujem s svojim pismom. Popisati Vam hočem našo šolsko slavnost, ki smo jo priredili koncem šolskega leta. Bile so deklamacije, petje in tri igre, ki se imenujejo »Dva modrijana«, »Jagode« in »Sneguljčica«. Ljudi je bilo vse polno. Vse je bilo natlačeno. Tudi jaz sem igrala. Bila sem — Sneguljčica. Ta dan ostane vsem, posebno pa tistim, ki smo igrali, gotovo vedno v spominu. Oder je bil narejen prav okusno. Vsi šolarji smo pomagali, da je bil ves oder narejen kot romantičen gozd. Želim Vam prijetne počitnice!

Z odličnim spoštovanjem

Jelka Kodermanova,
učenka v Pirešci.

Odgovor:

Ljuba Jelka!

Res, prijazna si, da mi želiš prijetnih počitnic. Toda, Jelka, taki ljudje, kakor sem jaz, ki se ukvarjajo s peresom, nimajo nikoli počitnic. Glej, ko bi jaz lepo užival svobodni čas — roke prekrizane, glavo nagnjeno v prijetni dremavici — moj kotiček pa bi odgovarjal sam od sebe — to bi bilo tudi romantično! Zatorej pa za sedaj ne bo nič s počitnicami. Vzlic temu: lepa hvala za dober namen!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Ker Vam lahko piše vsak izmed mladih prijateljev, se oglašam danes tudi jaz. Moja sestra Vam je že pisala, a takrat še nisem znala pisati. Kako vesela sem danes, da znam pisati. Kaj ne, gosp. Doropoljski, da je jako vroče v Idriji? Tukaj pri nas pa je ravno prav. Prosim, pridite kaj v Črni vrh! Tukaj je lepo. Po travnikih in vrtu skačem in se veselim zlatih počitnic. Vabim Vas tudi k nam, pa mi poveste, ako ste dobili moje pisemce ali ne. Mnogo pozdravov Vam pošilja moja sestra in jaz

Vaša vdana

Mici Vidmarjeva.

Odgovor:

Ljuba Mici!

Ali res misliš, da tičim v Idriji? E, ves svet je moj! Danes tukaj — jutri tam — vsaj v mislih — koder bivajo moji prijatelji in moje prijateljice. Tako me utegne tudi kdaj dovesti pot v Črni vrh, da vidim Tvojo domačijo, kjer Ti je tako dobro ob dobrih starših. Da pa sem Tvoje pismo prejel, Ti dokazuje ta odgovor.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Pri nas doma še več let naročujemo lepo knjigo z imenom »Zvonček«. Moj bratec jo rad čita, posebno pa kotiček g. Doropoljskega. Hodi v II. razr. pri sv. Lovrencu v Sl. gor. Zmeraj se pridno uči. Zato ima tudi lepo izpričevalo. Mama je učiteljica, papa nadučitelj. Jaz obiskujem VI. razred ljudske šole pri šolskih sestrah v Mariboru. Šestega julija sem prišla domov na počitnice. V tem času je prišla VII. št. »Zvončka«. Komaj jo je moj bratec Makso zapazil, je spet začel čitati kotiček gospoda Doropoljskega, enako tudi jaz. Čitala sem, da je vsakemu kotiček pripravljen; zato se tudi jaz drznem in Vam pišem par vrstic.

Z odličnim spoštovanjem

Štefka Farkaševa,

učenka VI. razr. pri sv. Lovrencu Sl. g.

Odgovor:

Ljuba Štefka!

Prav lepo je od Tebe, da mi poveš, kako

rad se uči Tvoj bratec in kako lepo izpričevalo ima. Ker pa sem tudi jaz malo rado-veden, bi ne bilo odveč, ako o priliki kaj podobnega poveš — o sebi. Torej?

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Kakor vem, Vam slovenska mladina pošilja pisemca. Tudi jaz Vam pošiljam pisemce. V šolo hodim v Spodnjo Šiško. V šoli se učimo vseh potrebnih predmetov. Jaz se učim najrajši teh-le predmetov: računstva, risanja in telovaobe. Sicer se moram učiti tudi drugih predmetov, če se ne učimo, imamo slabe rede. Naš gospod učitelj je Ivan Petrič.

Z odličnim spoštovanjem

Janko Legat.

Odgovor:

Ljubi Janko!

Prav tako: Računstvo bistri razum, risanje vzgaja okus, telovadba krepi telo! Vrl dečko boš, vzgojen po duši in telesu! Seveda se moraš sprijazniti tudi z drugimi predmeti, da ne bo kje pomanjkljivosti in da ti slabi redi drugod ne pokvarijo tega, kar si pridobiš v posameznostih!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

»Zvonček« je jako lep, komaj čakam, da ga dobim in ga precej vsega preberem. Ali veste, kje sem bil med počitnicami? S papanom, mamico in mlajšim bratcem Fedorjem smo šli v Kamniško Bistrico, na Kamniško sedlo, potem na Okrešelj, kjer je lepa planina in dosti rdečih jagod, dalje skozi Turski žleb na Skuto, čez Podo na Kokrsko sedlo in nazadnje čez Grintavec v Češko kočo, odtod pa na Jezersko. Tu so bili vojaki. Vrnili smo se šesti dan z vozom v Kranj. To je bilo jako lepo. Spali smo štiri noči v planinskih kočah.

Vdano Vas pozdravlja

Zdenko Švigelj v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Zdenko!

Glej ga no, sem vzkliknil, ko sem prebral Tvoje pismo, ta-le Zdenko je pa res turist v pravem pomenu te besede. S tako lahkoto prepotuje naš gorski svet, kakor bi se jaz odpravil iz Ljubljane v Šiško. Pa še domov spat ne pride! Kar po gorah hodi, je, spi — kakor bi bil tamkaj doma. Doma? Ali nisi, Zdenko, tudi tam doma? Zaveden in navdušen Slovenec ima povsod svoj dom, koder zveni naša lepa govorica! Le za našim Zdenkom, ljuba mladina! Lep je slovenski svet! Glej ga z navdušenimi očmi, da mu ostaneš zvest do konca dni!

